

Albee maakt brandhout van relaties

In 'Wie is bang van Virginia Woolf?' blijft geen spaander heel van de aantrekkingskracht tussen de personages. De Amerikaanse auteur Edward Albee maakt brandhout van de menselijke relaties. In een oude filmversie belichaamden Richard Burton en Elisabeth Taylor de twee hoofdpersonages. Dirk Tanghe, die het stuk nog voor Maltpertuis regisseerde, net voor hij met het produktiehuis uit Tiel brak, koos voor de rollen eerder jonge spelers.

Peter De Graaf maakte in het verleden vooral furore met 'Ombat' en 'Hun'. Ook als de treurige geschiedenisprofessor kan hij weer volop chagrijnig en cynisch uit de hoek komen. Zijn tegenpool Marie-Louise Stheins incarneert zo hysterisch mogelijk zijn nooit tevreden, kittelorige echtgenote.

Geregeld evolueert het stuk naar een confrontatie tussen Hollandse uitbundigheid en Vlaamse landerige opmerkingen. Martha krijgt en tiert, terwijl haar man de woordenvloed over zich heen laat lopen. Zij beschikt over een uitgebreid arsenaal vernederende uitdrukkingen en schaamteloze scheld- en schuttingwoorden. Hij reageert op verbaal vlak minder extrovert.

Het eerste deel van de geschiedenis speelt zich af in een sjieke woonkamer. Bart Clément ontwierp een geometrisch meubilair, waarmee hij in de buurt komt van de Stijl-beweging. Het effect is merkwaardig. Ook de lichaamstaal spreekt boekdelen. Marie-Louise Stheins weet geen blijf met haar lange benen. Zij toont en vouwt ze nadrukkelijk. Soms om te behagen, maar meer nog om met de anderen te spotten. Peter De Graef strompelt als een zielepoot.

Maar ook een ander, veel jonger koppel komt in deze afschuwelijke huiskamerarena terecht. Paula Bangels is de gibberende puber, die zowat al haar zinnen afrondt met een betuttelend 'schatje'. Ze is bovendien nog zo onhandig gekleed dat ze eerder tippelt dan wandelt. Op een afgemeten manier vlijt ze zich op de grond, ver van de drie anderen. Patrick Vandersande verwijst op zijn beurt naar de bevallige gigolo. Hij laat zich onbewust in het ootje nemen door het oudere paar.

Tot een geslaagde vierhoeksverhouding komt het echter nooit. De personages maken hun adderkluwen alleen maar ondoorzichtiger. Slechts in het tweede bedrijf krijgt het publiek een groot bed te zien. De personages kijken elkaar onbevredigd aan en niemand spaart de ander.

Ludo Dosogne

Voor meer informatie:
tel. 03/235 04 90.

nr 295 van 4 oktober 1995